

Συζητεῖται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιτολῆς ἡμῶν
Κ' Θεσσαλονικεῖς

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΗΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 12 Νοεμβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Ἀριθ. 247 — Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ ἑμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΕΝΤΙΜΩΝ

Ἡ πλεονέχουσα τακτικὴ ἐπὶ ἐνὸς θέματος, τὸ ὁποῖον προσέλαβε ἑκτασιν πανελληνίου γεγονότος εἶναι ἡ σιωπὴ. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἀγνοῇς ὅτι ἐκ τῆς φύσεώς του ἀποτελεῖ ἀντικείμενον γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος καὶ ὅταν μάλιστα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν ὁμόνοιαν καὶ ἁρμονίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Τὸ τοιοῦτον προδίδει ἢ φόβον πρὸς τοὺς ἰσχυροτέρους, ἢ ὑποκρισίαν ἢ ἀθλίαν σκοπιμότητα. Εἶναι ἐπομένως ἄξιον παντός ἐπαίνου τὸ περισπούδαστον περιοδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι», ὅπερ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἤρε μεγαλειώδη φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ Δικαίου. Ἀναδημοσιεύομεν ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον εὐχαριστοῦντες καὶ συγχαίροντες τὸν γεραρὸν Διευθυντὴν του κ. Π. Βαρυμποπιώτην διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην του. Ἐάν τὸ θάρρος τοῦ ἐντίμου καὶ παλαιμάχου αὐτοῦ λαϊκοῦ εἶχε ἔστω καὶ εἰς Ἀρχιερεῖς, ἀσφαλῶς βαρυσήμαντα γεγονότα θὰ συνέβησαν, συγκλίνοντα πρὸς τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ, τίς οἶδε, ἴσως καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος.

Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ὀρχιερεῖς ἀγαποῦν περισσότερο τὰ ἀνάκλιντρά των, τὰς γενειάδας των, τὸ «χουζοῦρι» των καὶ ὀλιγώτερον τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Συγχαίρομεν καὶ αὖθις τὸν ἀγνὸν μαχητὴν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἐλπίζομεν ἢ τιμὰ φωνὴν του νὰ δημιουργήσῃ ἀναλόγους σκέψεις εἰς τοὺς ἀρμοδίους.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον Κον
ΔΩΡΟΘΕΟΝ

Ὁ ποιμαίνων τὸ Ἰσραὴλ πρόσχες, ὁ ὁδηγὼν

» ὡσεὶ πρόβατα τὸ Ἰωσήφ... Γεννηθῆτω ἡ χεὶρ
» σου ἐπ' ἄνδρα δεξιᾶς καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου,
» ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ... καὶ τὸ ὄνομά σου
» ἐπικαλεσόμεθα. Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων
» ἐπίστρεψον ἡμᾶς καὶ ἐρίψανον τὸ πρόσωπόν
» σου καὶ σωθησόμεθα», ψαλμὸς ΟΘ'.

Μακαριώτατε,

Οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι», τὸ λαϊκὸν θρησκευτικὸν ὄργανον τοῦ ὁμωνύμου Συλλόγου ἐνισχυθέν μεγάλως ἐκ τῆς ἐκφρασθείσης ἐσχάτως κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 50ετηρίδος τοῦ πανδήμου ἐπιδοκιμασίας τῆς ἱεραρχίας ὅλης καὶ τῶν σημαντικῶν τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος ἡγετῶν, ἀντιλεῖ τὸ θάρρος νὰ ἐγείρῃ διάφορον φωνὴν πρὸς τὴν πολυσέβαστον Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἣν ἀνύψωσεν ἡ ψήφος τῆς ἱεραρχίας καὶ νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ ἐπικρεμαμένου κινδύνου.

Εἶναι τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα. Οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» περὶ τούτου ἅμα τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀνόδου Ὑμῶν δι' ὑπομνήματος πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξήτουν καὶ τὴν λύσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, συνεχίζοντες τὸ αἶτημα, ὅπερ διὰ δύο ἄρθρων εἶχον ἀναπτύξει κατὰ τὸ παρελθόν. Ἀπὸ 40ετίας σχεδόν, ὡσεὶ μὴ ἤκουον τὰ ἄλλα δεινὰ, ὕπουλος καὶ καταχθόνιος ἐχθρὸς διήρπασεν τὸν ἐλληνικὸν λαόν. Τὸ ἐπιτακτικὸν φθῆρον τῆς Ἀποκαλύψεως ἐνέσπειρεν ἐν μέσῳ ἡμῶν σκληρὸν ἐμφύλιον πόλεμον, καὶ ἀντὶ τὰ ἀνισταχθῶμεν πρὸς τὰς παντοσεδεῖς αἰρέσεις καὶ τὰς ἀριστερὰς ἰδέας, αἰτινες κατέκλυσαν καὶ αἱματοκύλισαν τὴν πατρίδα ἡμῶν, ἐκηρύξαμεν ἀνήκουστον πόλεμον κατ' ἀδελφῶν θρησκευομένων, ἐπιλαθόμενοι τὸ τοῦ Παύλου «εἰ ἀλλήλους δύνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε». Οὕτως ὁ μισόκαλος εὐρὼν τὰς πύλας ἀνοικτάς προδύχωρσεν μέχρι τῶν ἀδύτων τοῦ Ἱεροῦ καὶ ἐλεηλάτησε τὴν ἄμπελον τοῦ Κυρίου ἀνατρέψας τὰ πάντα. «Ἐλυμήνατο αὐτὴν

σὺς ἐκ δρυμοῦ καὶ μονιὸς ἄγιος κατενεμήσατο αὐτὴν»!. Ἐκλονίσθη ἡ πίστις, ἐψύγη ἡ ἀγάπη, ἀλεονοῦνται τὰ θεμέλια τῆς ἐκκλησίας, τὸ πᾶν ταράσσεται, ὁ ἄπλοῦς λαὸς ἀπογοητευθεὶς ἐκ τῆς ἀκαταστασίας ἡτουμώλῃσιν πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐγείρων ὅπλα κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος νῦν. Νέα πνευματικὴ γιγαντομαχία παρασκευάζεται καὶ αἱ ἀψιμαχίαι ἀπὸ πολλοῦ ἤρξαντο.

Ὁ Κίσσαβος σείεται, ἡ Πίνδος φρυάσσει καὶ πάντα τῆς Ρούμελης ταράσσονται τὰ δάσκηλονοῦντα τὴν πάσχουσαν ἑλλάδα φυλὴν!

Ἡ ξενομανία καὶ ξενολατρεία ὀργαίνει καὶ οἱ νεωτερισμοὶ καὶ αἱ καινοτομίαι κατέστησαν ἀγνώριστον τὴν Ἑλλάδα ὅλην. Δὲν εἶναι πλέον ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἐκκλησία τῶν ἱερῶν παραδόσεων. Παρουσιάσαμεν τὴν οἰκτρὰν διαδρομὴν εἰς τὰ παγγρησιακὰ συνέδρια, εἰς τὸ Ἐβανστον κ. ἄ. Φεῦ, οἱ Ἕλληνες, διδάσκαλοι τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸ Σύμπαν, ἐγένοντο νῦν μαθητευόμενοι τῶν ἀποστατῶν καὶ κύμβαλα ἀλλαλάζοντα τῆς κακοδοξίας αὐτῶν! Οἶμοι! «τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων;» διότι κατὰ τὸν Νύσσης Γρηγόριον «οὐκ ἔστιν ἄλλως φλεγομένην καρδίαν καταπεφθῆναι ὑπὸ τοῦ πάθους οἰδαίνουσαν μὴ στεναγμοῖς καὶ δακρύοις κομφίζομένην».

Μακαριώτατε, τομήσατε. Γνωρίζει Ὑμᾶς ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τοῦ πατρίου ἡμερολογίου ἄρθρων τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ», ἀπὸ τῶν ἡθικοθρησκευτικῶν ὁμιλιῶν, τέλος καὶ ἐκ τοῦ ἐνυπογράφου, ἐν ᾧ ἀντιτάσσεσθε, εἰς τὴν ὑποκριτικὴν γνωμάτευσιν τῶν καθηγητῶν Γ. Ράμμου, Χ. Σγουρίτσα καὶ Κ. Τσαίσιου, οἱ «ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγ. ἡμερολογίου μὴ ἀντικειμένη ἐκ τοὺς ἱεροῦς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις κλπ.» ἀποδεικνύοντες ὅτι «τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς συμβαίνει» («Νομοκανονικαὶ ἔρευναι, ὑπὸ Λωροθέου μητροπ. Λαρίσης» Ἀθήναι, 1951, σ. 200 ἔ.) τὸ δὲ κοινολακτούμενον, οἱ δὲν μετεβλήθη τὸ Πάσχα ἱερόν, ἀλλὰ μόνον αἱ 13 ἡμέραι πρὸς διόρθωσιν προστετέθησαν, εἶναι φενάκη! διότι καὶ τοῦτο δὲν ἐγένετο κανονικῶς, ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς τοῦ λεγομένου «Πανορθόδοξου συνεδρίου» ἀφορᾷ καὶ τοῦ Πάσχα τὴν μεταβολὴν κατὰ τὸ Γρηγοριανόν, ὅπερ ἦν ἀναπόφενκτον. Καὶ ἀπόδειξις· τῷ 1929 συμπόσιοντος τοῦ Πάσχα τὴν 5ην Μαΐου κατηργεῖτο ἡ νηστεία τῶν ἁγίων ἀποστόλων (ὅπως συνέβη καὶ ἐφέτος· διὸ καὶ περιεκόπησαν δύο ἑβδομάδων εὐαγγέλια τοῦ Μαθαίου). Διὰ τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην ὁ τότε οἰκ. πατριάρχης Βασιλείος ἔπεμψε πρὸς τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας τὴν ἀπὸ 20ῆς Αὐγούστου 1928 ἐπιστολὴν ἐρωτῶν «εἴγε κατὰ τὴν γνώμην καὶ αὐτῶν τυγχάνει δυνατόν, ὥς ἡμεῖς φρονοῦμεν, ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἄνευ συνοδικῆς ἀποφάσεως τῶν περὶ τοῦ Πασχάλου ἐγκριθέντων κατὰ τὸ Πανορθόδοξον συνέδριον καὶ ἀποδεκτῶν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας καὶ ἄλλων ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν ἥδη γενομένων, καὶ εἴγε ἡ ἐφαρμογὴ αὕτη δύναται, ἵνα ἄρξηται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς 1929 ἔτους, ὅποτε, ἐὰν μὴ γένηται ἡ προσήκουσα διόρθωσις, μέλλει, ἵνα προέλθῃ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξόχως ἀντιληπτὴ ἀνωμαλία καὶ δυσχέρεια» («Πάνταϊνος», Κ', 1928, σ. 609). Εἰς ταῦτα πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, πλὴν τῆς Ρουμα-

νικῆς, ἥτις τῷ 1929 ἐώρτασε τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Λατίνων, ἀπήντησαν ἀποφατικῶς. Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου Μεταξάκη, ὅστις ἔγραφε: «Καλὸν μὲν ἴσως τὸ ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθόδοξου συνεδρίου, ἀφ' ἧς ἐγένετο παρέκκλισις διὰ χωρισμοῦ ἡμερολογίου καὶ Πασχάλου... ἀλλ' ἔπειθ' ἡ τῆς μὲν ἡλιακῆς καὶ σεληνιακῆς ἀκριβείας προηγείται ἐν τῷ πνεύματι τῆς οἰκουμένης ἀγίας συνόδου ἡ πρόνοια ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τοῦ Πάσχα, ὑπὲρ δὲ τὴν θεωρητικὴν τῆς περὶ τὴν νηστείαν ἀνωμαλίας βλέπομεν ἐπιβεβλημένον τὸ καθήκον ἀποφευχθῆναι νέας ἀφορμὰς διαταραχῆς τῶν ἀπλοϊκωτέρων συνειδήσεων, διὰ ταῦτα κηρυσσόμεθα μὲν ὑπὲρ μὴ μετακινήσεως τοῦ Πασχάλου κανόνος, ἔστω καὶ ἡμαρτημένον, εἰμὴ ἐξ ἀποφάσεως δημοφώνου τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν ἐν οἰκουμένη συνόδῳ» (αὐτ. σ. 767-770). Ἀπροσδόκητος ὄντως ἡ ὑπαναχώρησις τοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ νέου ἡμερολ. καὶ ὑπευθύνου ὅλων τῶν παρομαρτούντων τῇ ἐκκλησίᾳ κακῶν ἀλλὰ πότε ἐπῆλθεν ἡ μεταμέλεια, ὅτε «τῆς ἐν ἡμῖν διχοστασίας ἐγερθείσης ἡ μὲν σύνοδος ἡρνήθη, ὁ δὲ ἀγιώτατος λαὸς εἰς ἀμφοτέρους τοὺς τόπους σχισθεὶς ἐκ τῆς τοῦ κοινοῦ σώματος ἀρμονίας ἐχωρίσθη» (Ἀθανάσιος πρὸς Ἀλέξανδρον).

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Θεὸς δὲν ἀφῆκεν ἀτιμώρητον τὴν παρανομίαν ταύτην, ἀφ' ἧς ὁ ἑλληνικὸς λαὸς διαπληκτιζόμενος διαρκῶς ἀνιάται καὶ βασανίζεται μέχρι σήμερον. Ἐκτοτε τῷ ὄντι ἐπεσωρεύθησαν ὅλα συλλήβδην τὰ κακὰ τῇ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ τῇ πληθυσμῷ ἔδωκε. Τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ἀδυνατεῖ νάλαμος ἀνθρώπου νὰ παραστήσῃ. Ἡ μαγία τοῦ διωγμοῦ τῶν Παλαισημερολογιτῶν ἀπεκορυφώθη ἀληθῶς ἐπὶ τοῦ προκατόχου Ὑμῶν Σπυρίδωνος. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀνεξίτηλον ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ στίγμα. Μόνον κατὰ τοὺς ἀπαισίους χρόνους τῆς εἰκονομαχίας εὗρισκαμεν ἀνάλογόν τι ἐξευτελισμῶν τῶν ἱερομένων, ἀπόκαρσιν, ἀποσχηματισμόν, διατόμπευσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐισβολὴν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ διακοπὴν τῆς Θείας λειτουργίας, βεβήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ διαρπαγὴν τῶν ἱερῶν σκευῶν, ξυλοδαρμόν, μαστιγώσεις, προπηλατισμοὺς μοναχῶν, διασυρμὸς μοναζουσῶν μέχρις ὀνομαστικῆς ἐξετάσεως! (ἄγνειας πείραν) κλπ. καὶ τέλος κλείσιμον τῶν ναῶν καὶ μονῶν!!! Ταῦτα ἔν τι μέρει συνέβησαν καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν κατὰ τὴν δήμευσιν τῶν μονῶν. Τούτων ἕνεκα μεγάλως ἐπηρεάσθη ἡ πρὸς τὰ θεῖα εὐσέβεια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπέστη κατὰπτωσιν ὁ μοναχικὸς βλῖος, νῦν δὲ σχεδὸν τελείαν κατάργησιν, ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ ὀρθόδοξα κράτη ἀκμάζει καὶ δὴ μετὰ τὸν φοβερὸν πόλεμον προοδεύει τεραστίως.

(Δυστυχῶς εἰς τὰς Καλάμας, ὡς βλέπομεν ἐν τῷ τύλφ, δὲν ἐσταμάτησε τὸ κακόν). Ἐν μόνον παρὰδειγμα ἀναφέρω ἐκ τῆς ἐκκλησ. ιστορίας. Τοιαῦτα περὶκου εἶχον συμβῆ ἀρχομένου τοῦ Γ' αἰῶνος ἐν Πατρίαις ἕνεκα, ὡς εἰκάσω, τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Μηνολογίου τοῦ Μεταφραστοῦ. Ὁ πατριάρχης τότε ἐξέδοτο τὸν «τόμον τῆς ἐνώσεως», ἀλλ' ὡς φαίνεται ὁ ἐπίσκοπος Ἀνδρέας δὲν συνεμορφώθη καὶ ἐφήρμοσε μέτρα κατὰ τῶν ἐναντίων αὐτοῦ. Γράφει τότε ὁ πατριάρχης Νικόλαος ὁ Μυστικὸς πρὸς

αὐτόν, συμβουλευόν «πραότῃ καὶ ἐπιεικείᾳ καὶ λόγοις παραινέσεως προσφέρεσθαι αὐτοῖς» (πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἀπόδειξιν). Ὡς οὐ φροντίζομεν ἐπικρατείας ἀπλῶς, ἀλλὰ σωτηρίας τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς αὐτῶν ἀπωλείας κηδόμεθα» καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τῶν βιαιοπραγησάντων καὶ διαρπαζόντων τὰς μονὰς «οἱ ἐν τῷ πορθεῖν τὰς ἐκκλησίας ἀγνοοῦσιν ἑαυτοὺς αἰχμαλώτους ποιοῦντες καὶ τοῦ πλούτου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δόξης ἀλλοτριούμενοι, πρὸς δὲ τὸν ἀλάστορα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους... ὑπαγόμενοι καὶ σὺν αὐτῷ τῇ αἰωνίῳ καταδίκῃ συναριθμοῦμενοι». Πατρολ. Migne, τομ. 111, στ. 341)

Μακαριώτατε, ὕψωσον τὴν εἰς τὴν εὐαγγελίαν καὶ σύντριψον τὸν κακόβουλον ἐχθρόν, ὅστις ἐμφωλιάζει εἰς τὰ σπλάχνα τῆς ἐκκλησίας κραιῶν διηρημένον τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Κατάργησον μίαν παράνομον καὶ κακόβουλον πρᾶξιν, ἥτις ἀνεστάτωσε τὴν ἐκκλησίαν, τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον, ἀπότοκον τῆς ἐπαναστάσεως, γέννημα τῆς σπουδαρχίας καὶ τῶν ἀνομολογῶν σκοπῶν Μελετίου πατριάρχου καὶ Χρυσοστόμου ἀρχιεπισκόπου, οἵτινες, ὡς ἡ ἀληθὴς ἱστορία διαγορεύει, *ἵνα ἐξασφαλίσωσι ἑαυτοὺς τὰς ὑψηλὰς θέσεις των ἐπώλησαν ἀντὶ φακῆς τὰ πρωτοτόκια καὶ διήρσαν φεῦδ' τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐπισωρεύσαντες ἀναριθμήτα κακὰ εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν*. Οὐδὲν κανονικὸν δικαίωμα εἶχεν ὁ πρῶτος ἀντικανονικῶς ἐπιβὰς τοῦ θρόνου διὰ τῶν λογγῶν τῶν Ἀμυνιτῶν καὶ ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς ἱεραρχίας ἀποκηρυχθεὶς ἐν Ἀνδριανουπόλει διὰ πενταριθμοῦ κατ' εὐφημισμὸν καλουμένου «Πανορθόδοξον συνέδριον» νὰ μεταρρυθμίῃ κανόνα οἰκουμ. συνόδου καὶ νὰ καταργήσῃ τὸ κύρος τῶν Πατριαρχείων. Ἐξμεταλλεύθη ὁ δεύτερος τὸ κύρος τῆς ἑλλην. ἱεραρχίας, ἐγκομικράτει αὐτὴν διὰ τῆς ἐπαναστάσεως Πλαστήρα καὶ δι' ἀπάτης ἐπέτυχεν νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ πραξικόπημα. Ἀλλ' ἦτο δυνατόν ἡ Ὁρθόδοξία ν' ἀπεμπολήθῃ διὰ τῶν δύο αὐτῶν προσώπων; Οὕτω προεκλήθη ἡ ἐξέγερσις τῶν Παλασημερολογιτῶν.

Μακαριώτατε, πάταξον τὴν πρωτοφανῆ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ ἐκκλησίᾳ καινοτομίαν, ἣν μεγάλοι σύνοδοι, διαπρεπεῖς ἱεράρχαι καὶ δεινοὶ μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι ἀπεκήρυξαν καὶ ἐξακατήρυσαν ὡς κακότεχνον παρασκεύασμα· καὶ ἐὰν τὸ πάτριον ἔχη μίαν ἑλλειψιν ἀνεπαίσθητον(!), αὐτὸ ἔχει πολλαπλᾶς. Ἰδοὺ ἡ ἔγκριτος ἀπάντησις, ἥτις ἐδόθη εἰς τὸν Πάπαν Ρώμης ὑπὸ τῆς κορυφῆς τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας συνυπογράφοντος. «Οὐδεὶς ἄλλος νομισάτω, *ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους θεῖους πατέρας διέλαθε τὸ δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως*», ἀπεφαίνεται ὁ κλεινὸς πατριάρχης Ἱερουσῆς. «Χάρει γὰρ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς Ἀ' οἰκουμένης Συνόδου καὶ ἕως τοῦ νῦν δεῖ τὸ Πάσχα τὸ ἱερὸν μετὰ τὸ νομικὸν γίνεται καὶ ἐν Κυριακῇ καὶ σύγχυσιν τινα οὕτε ἔγνωμεν, ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν· καλῶς τε γὰρ διετυπώθη τοῖς ἁγίοις πατράσι καὶ αἰώνως διαμένει ἀπταιστον κακῶς γὰρ παρὰ τῶν ἀστρονόμων τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀφῆρέθησαν καὶ αἱ δέκα ἡμέραι ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός· καὶ ἔξω παντὸς λόγου». (Δοσιθ. Τόμος Ἀγάπης, σελ. 535).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

Εἰς τὴν ὥραν καὶ γραφικὴν μεγαλόνησον Κρήτην λειτουργοῦν ἀρχιτὰ καὶ πολυμελῆ παραστήματα. Εἰς αὐτὰ κυριαρχεῖ ζωηρὸς παλμός τῆς πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων.

Εἰς τὴν εἰκόνα φαίνεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ παραστήματος Ἱεροκλείου—Κρήτης μὲ ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

Τοὺς στέλλομεν τοὺς ἀγωνιστικοὺς χαιρετισμούς.

Οἱ Ἀγιορεῖται τῷ 1926 ἔπαισαν (ἀντὶ νὰ τοὺς πείσῃ) τὸν πατριαρχικὸν ἑξαρχὸν Μαρωνείας Ἀνθιμὸν, τὸν καὶ εἰσηγητὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, νὰ δημολογήσῃ, ὅτι ἔσφαλεν τὸ πατριαρχεῖον, κακῶς δὲ παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἀφῆρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου, διότι ἐκράτησαν οὕτοι τὸ πάτριον. Ὅθεν καὶ ἀφῆθησαν οἱ Ἀγιορεῖται νὰ διατηρῶσι τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον μέχρι σήμερον. (Βλ. Ἀγιορετικὸν ἡμερολόγιον 1927). Ἀλλὰ καὶ ἐντὶ Δύσει μόλις ἀνεκηρύχθη ἐξηγέρθησαν κατὰ τοῦ Πάπα, ἄλλοτε καὶ αὐτὸς ὁ μέγας ἀστρονόμος Κοπέρνικος μετὰ τοῦ γνωστοῦ ἑλληνιστοῦ καὶ διεθνοῦς χρονολόγου Σκαλιγέρου καὶ ἐξεμυκτήρισαν τὴν πρᾶξιν του. Ἐκτοτε δὲ καὶ ὁ Πάπας καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ἱδρύματα ἀγωνίζονται διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὀρθοῦ διεθνοῦς ἡμερολογίου.

Μακαριώτατε, ἔκαμες τὴν γενναίαν χειρονομίαν ν' ἀνοίξῃς τοὺς ναοὺς τῶν Παλασημερολογιτῶν, γενοῦ νῦν ὁ νυμφαγωγὸς νὰ ἐπαναφέρῃς πρὸ τῆς οἰκουμ. συνόδου τὴν Ἐκκλησίαν ἠνωμένην εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου, ἵνα μὴ θεωρηθῇ ὑπὸ τῶν 200 ἐκ. Σλαβῶν αἰρετικῇ καὶ σχισματικῇ καὶ ἵνα κατὰ λάβῃ ἐν αὐτῇ τὴν ἀνήκουσαν θέσιν.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Μεγάλης ἐν Κων(σταντινουπόλει) Συνόδου ἐπὶ Ἱερουσίου πατριάρχου. «Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τὸ τοῖς πατράσι διορισθὲν περὶ τοῦ ἁγίου καὶ Σωτηρίου Πάσχα· ἔχει δὲ οὕτω: «Ἀπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τὸν ὅρον τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Συνόδου... περὶ τῆς ἁγίας ἐορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα ἀποινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας κ.τ.λ.» (αὐτ. σ. 547).

NEON ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Ὁ νέος ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τῶν Ἐραφείων εἶναι 24.968.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

ΕΠΙΓΕΙΟΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

(Θ'. Κυριακή Λουκᾶ)

Πολύ τραγική ἡ ἐγσχόλησις τοῦ ἀπερίσκεπτου πλούσιου· τραγική ὅχι τόσο ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς προσωπικῆς του ἀγωνίας, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς διαμετρικῆς ἀντιθέσεως τοῦ «προβλήματος» του μὲ τὰ φρικτὰ καὶ ἀδυσώπητα προβλήματα χιλιάδων δυστυχῶν συνανθρώπων του.

«Τί ποιήσω;» ἔλεγε μὲ μίαν ἀγωνίαν ὁ ἀπερίσκεπτος πλούσιος, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν του.

Ἀλλὰ τὸ ἐναγώνιον αὐτοῦ ἐρώτημα «Τί ποιήσω;» καταξοχίζει τὰ σπλάχνα πτωχοῦ οἰκογενειάρχου ἐπιθανάτιως μαχομένου νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του.

«Τί ποιήσω;» βογγᾷ ὁ ἀσθενὴς ὅστις κατασπαράσσεται ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους!

«Τί ποιήσω;» γεμᾶτος ἐφιάλτας ἀναφωνεῖ ἡ πτωχή καὶ ἀπροσάγευτος κόρη, ἡ ὁποία μοχθεῖ διὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἠθικοὺς κινδύνους.

«Τί ποιήσω;» ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ ἀπερίσκεπτος πλούσιος!

Τί τοῦ λείπει; Κυριολεκτικῶς κολυμπᾷ εἰς μακαρίαν θάλασσαν ὀλικῆς εὐτυχίας. Τὰ ἀγαθὰ του ὑπερεπλεόνασαν καὶ δύνανται νὰ ἐξασφαλίσουν ἐπάρκειαν διὰ μακρὰ ἔτη ζωῆς.

Ὡστόσο ὅμως ἐξηγεῖ τὴν ἀπορίαν μας ὁ ἀπερίσκεπτος πλούσιος «Τί ποιήσω; ὅτι οὐκ ἔχω πού συνάξω τοὺς καρπούς μου».

Νὰ λοιπὸν ἡ στενοχώρια. Δὲν γνωρίζει πῶς νὰ διαθέσῃ τὰ πλούτη του. Καὶ ὅμως ἔνα περίπατο νὰ ἔκανε εἰς μίαν πόλιν, μὲ τὸ πλεθρὸς τῶν ἀσθενῶν, τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δυστυχῶν θὰ ἔβλεπε πῶς μποροῦσε νὰ διαθέσῃ ἐπωφελέστερον τὰ ἀγαθὰ του. Ἡ διάθεσις αὐτῇ θὰ τοῦ ἐξησφάλιζε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν εὐεργετηθέντων, ἀλλὰ πρὸ παντός καὶ κυρίως τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ θάνατος δὲν θὰ τὸν ἐτρόμαζε, διότι δὲν θὰ ἔβλεπε εἰς τὸν θάνατον τὸν ἀδυσώπητον καὶ ἀκατάβλητον ἐχθρὸν τοῦ ὕλισμοῦ του, δὲν θὰ ἔβλεπε τὴν ὀλοκληρωτικὴν ἀφάνειαν, τὴν ἀνεπανόρθωτον φθοράν, τὴν ἀμετάκλητον ἀπώλειαν.

Πολλοὶ σκέπτονται σὰν τὸν ἀπερίσκεπτο πλούσιο.

Πολλοὶ πού ποτὲ δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι. Οἱ μεμψίμοιροι, οἱ γκρινιάρηδες μέσα στὴ ζωὴ αὐτοί, πού ποτὲ δὲν λένε δόξα τῷ Θεῷ.

Ὁμοιάζουν ἀκόμη μὲ τὸν ἄφρον πλούσιον ὅσοι ἔχουν στηρίξει τὴν εὐτυχία τους εἰς τὴν ὕλη καὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς ἀφροσύνης «φῶγε, πλε, εὐφραίνου», ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὴν δυστυχία τῶν συνανθρώπων τους. Οἱ τύποι αὐτοὶ στὸ τρελλό τους μεθύσι θέλουν νὰ σβύσουν τὴν φαρμακερὴ μνήμη τοῦ θανάτου. ἀλλὰ δὲν ἀποφεύγουν ν' ἀ-

κούσουν μὴ μὲν τὸ μήνυμα «Ἄφρον ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν».

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ ὀλισταὶ ἐλάχιστὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὴν νοοτροπία καὶ τὴν ψυχροσύνην τοῦ ἀπερίσκεπτου πλούσιου.

Ἡ θρησκευτικότης τους εἶναι ἐντελῶς τυπική, καὶ ἴσως—ἴσως ὠφελιμιστική· δίνουν κάμμιὰ δεκάρα στὸν πτωχὸ ἀσημῶνουν κανένα καντηλὶ στὴν ἐκκλησία, μὰ ἡ ψυχὴ τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὕλισμό, ἀπὸ σαρκικὴ κοσμικότητα ἀπὸ μouxλιασμένη ἐγκοσμιότητα.

Γι' αὐτὸ ὅταν δὲν ἀκοῦν νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸ ὄνομά τους, τὴν ἀπλοχερίαν τους λυποῦνται καὶ ἀγανακτοῦν.

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα

«Ὁδὸ παραμένει ὁ πλοῦτος οὐ συνοδεύει ἡ δόξα» Ὅλα παρέρχονται καὶ ἐξαφανίζονται ἀπ' τὸν θάνατο. Οἱ μόνοι θησαυροὶ πού παραμένουν ἀδιάφθοροι ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ θανάτου εἶναι οἱ οὐράνιοι θησαυροί, ἡ ἀγάπη, ἡ καλῶσύνη, ἡ πραγματικὴ εὐσέβεια.

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΥΣΑ-Ι'ΚΟΝ

Ὁ μέγας ἀσκητὴς Μακάριος εἶχε διάφορα κελλιά. Τὸ ἓν ἦ ο εἰς τὴν Σκήτην εἰς τὴν βαθυτάτην ἔρημον. Τὸ ἄλλο εἰς τὸν Λίβα, τρίτο εἰς τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας. Μερικὰ δὲν εἶχον οὐδὲ θύραν καὶ μέσα εἰς αὐτὰ ἐκάθητο ὁ ἅγιος ὀλόκληρον τὴν τεσσαροκοστήν. Ὅποιος ἤθελε νὰ τὸν εὕρῃ, θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἓν περισσότερον εὐρύχωρον κελλίον. Αὐτὸς ὁ ἅγιος ἐθεράπευσε πάρα πολλοὺς. Ὁ ἅγιος Παφνούτιος ὁ μαθητὴς του, μοι εἶπε, ὅτι κάποιαν ἡμέραν ἐκεῖ πού ἐπροσηρχετο, μίαν λύκαινα ἐπῆγε τὸ τυφλὸ λυκόπουλο διὰ νὰ τὸ θεραπεύσῃ ὁ ἅγιος. Ὁ ἅγιος Μακάριος τὸ πῆρε εἰς τὰς χεῖρας του τὸ ἔπτυνε εἰς τὰ μάτια καὶ λέγοντάς του μίαν εὐχὴν εὐθὺς ἤνοιξαν τὰ μάτια του καὶ ἡ μητέρα του ἡ λύκαινα τὸ ἐπῆρε καὶ ἔφυγε. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ ἰδίᾳ λύκαινα ἔφερε εἰς τὸν ἅγιον ἓν δέρμα ἀπὸ πρόβατον. Ὁ ἅγιος δὲν ἐπῆρε τὸ δέρμα «Κλεμένο πρᾶγμα ἐγὼ δὲν θέλω» τῆς εἶπεν. Ἡ λύκαινα ἐκέμενε καὶ γονατίζουσα ἐμπρὸς εἰς τὸν ἅγιον τοῦ ἔριπτε τὸ δέρμα εἰς τοὺς πόδας του. Καὶ ὁ μέγας ἀσκητὴς τῆς λέγει πάλιν: Δὲν θὰ τὸ πάρω, ἂν δὲν μοὶ τάξῃς ὅτι δὲν θ' ἀδικήσῃς κανένα ἄνθρωπο, κανένα ποιμένα. Καὶ τὸ ζῶον ἔσκυψε τὴν κεφαλὴν του δεκνύοντας, ὅτι ὑπακούει. Τότε ἐπῆρε ὁ ἅγιος τὸ δέρμα. Ἡ ἁγία Μελάνη ἡ Ῥωμαῖα ἐδιηγεῖτο, ὅτι ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἅγιο Μακάριο αὐτὸ τὸ δέρμα τὸ ὁποῖον ἐλέγετο δῶρον τῆς λυκαίνης.

Εἶδαμεν καὶ ἄλλον ἀσκητὴν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἀντωνίου. Ὄνομάζετο Ἡλίας καὶ ἦτο ἑκατὸν δέκα ἔτων. Ἐλεγον ὅτι αὐτὸς ὁ ὅσιος εἶχεν ἐντός του τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὁ Προφῆτης Ἡλίας. Εἰς ἐκείνην τὴν φοβερὰν ἔρημον ἔζησε ἐβδομήκοντα ἔτη. Οἱ πατέρες ἔλεγον, ὅτι οὐδεὶς ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῇ μὲ λόγους τὴν ταλαιπωρίαν

καὶ τὴν σκληρότητα τῆς ἐρήμου ἐκείνης, μέσα εἰς τὴν ὅποσαν ἠσκήτευσεν ὁ μακάριος Ἥλιος χωρὶς ποτὲ νὰ πλησιάσῃ πολιτείαν ἢ χωρίον. Ὅσοι χριστιανοὶ ἤθελον νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν ἀπὸ εὐλάβειαν, ἐλάμβανον μέγαν κόπον. Τὸ μονοπάτι ἦτο στενὸν καὶ μόλις ἐχώρει ἄνθρωπος, ἐνῶ γύρω ἦσαν γκρεμοὶ καὶ φαράγγια φοβερά. Καὶ ὁ ἄγιος ἐκάθητο κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν, μέσα εἰς μίαν σπηλιά πού καὶ νὰ τὴν ἐβλεπε κανεὶς τὸν ἔπιανε τρόμος.

Ὅταν ἔγινε πολὺ γέρων ἔκανε θαύματα καὶ ἐθεράπευε πολλὰς ἀσθενείας. Ὅταν ἦτο νέος ἔτρωγε μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα καὶ ὅταν ἐφθασε εἰς τὸ γῆρας καὶ τὸν εἶδα ἐγώ, ἔτρωγε ἀπὸ βράδου εἰς βράδου ὀλίγον ἄρτον καὶ τρεῖς ἐλήες.

Παλλάδιος Ἐπίσκοπος Ἐλενουπόλεως

Ἀπὸ τὰ ἰδανικά
τοῦ Χριστιανισμοῦ

Ἡ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΓΑΜΙΑ ΕΓΚΩΜΙΑΖΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ὑπὸ Ἱερομονάχου ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΛΑΓΓῆ
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὴ νομίσῃς, σὲ παρακαλῶ, ὅτι εἶναι μικρὸν τὸ μέγεθος τῆς παρθενίας· εἶναι τόσον μέγα καὶ ὀρθώμα ἢ παρθενία, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐπιτύχῃ... Εἶναι μέγα πρᾶγμα νὰ θέσῃ κανεὶς χαλινὸν εἰς τὸ σῶμα. Ἀναπαράστησε διὰ τοῦ λόγου τὸ εἶδος τῆς παρθενίας καὶ μάθε ἀκριβῶς τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς ταύτης· ἔχει πόλεμον καθημερινὸν καὶ οὐδέποτε ἡσυχάζοντα· εἶναι χειρότερος τοῦ πολέμου ἐκ μέρους βαρβάρων οὗτος. Διότι ὁ μὲν πόλεμος τῶν βαρβάρων ἔχει καὶ κάποιαν διακοπὴν διὰ τῶν συνθηκῶν, καὶ ἄλλοτε μὲν γίνεται μάχη, ἄλλοτε παύει καὶ ὑπάρχει τάξις καὶ χρόνος τῆς μάχης. Εἰς δὲ τὸν πόλεμον τῆς παρθενίας δὲν ὑπάρχει ἀνακοχή, διότι πολεμῶν ἐχθρὸς εἶναι ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξεύρει νὰ τηρῇ καιρὸν ἐπιθέσεως, οὐδὲ παύειν κατὰ τὴν μάχην, ἀλλὰ παραφυλάττει πάντοτε, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν παρθένον ἀπρόσεκτον, διὰ νὰ δημιουργήσῃ θανατηφόρον τὴν πληγὴν. Καὶ οὐδέποτε δύναται ἡ παρθένα νὰ παύσῃ τὸν πόλεμον τοῦτον, ἀλλὰ φέρει μέσα της τὴν ταραχὴν καὶ τὸν ἐχθρὸν. Καὶ οἱ μὲν κατάδικοι δὲν ταράσσονται τόσον, ὅταν ἴδωσι πρὸς καιρὸν τὸν ἄρχοντα. Ἡ δὲ παρθένα ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ, περιφέρει πάντοτε μαζί της καὶ τὸν δικαστὴν καὶ τὸν πολέμιον καὶ δὲν εὕσκει ἄνεσιν ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐσπέραν, οὔτε νύκτα, οὔτε πρωΐαν, οὔτε μεσημβρίαν· ἀλλὰ πάντοτε ὁ ἐχθρὸς τὴν πολεμεῖ, ὑποβάλλων εἰς τὸν νοῦν τὴν ἡδονήν, προβάλλων τὸν γάμον, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ γεννήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ της τὴν κακίαν, διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν σωφροσύνην καὶ ἐνσπεύρῃ τὴν πορνείαν· ἀνάπτει εἰς κάθε ὥραν ἡ κάμινος τῆς ἡδονῆς ὑποκαιωμένη μελακῶς. Ἐννόησον πόσος εἶναι ὁ κόπος τοῦ κατορθώματος.»

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζουν μό-

νον δύο ὁδοὺς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Τὴν ἔγ- γαμον καὶ τὴν παρθενικὴν καὶ πλέκουν μέγала ἐγκώμια, ὥς θὰ ἴδωμεν καὶ διὰ τὰς δύο αὐτὰς ὁδοὺς τῆς σωτηρίας· ἀπεναντίας καυτηριάζοντες δοιμύτητα μίαν ἄλλην μεσαίαν, ὥς τὴν ἀποκαλοῦν ὁδὸν· ἥτις μετέχει καὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς παρθενίας. Ἰδοὺ τὶ περὶ τούτου γράφει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. «Ὅσον ἡ παρθενία εἶναι ἀνωτέρα τοῦ γάμου, τόσον ἀντιθέτως ἀνώτερος εἶναι ὁ ἄγιος γάμος ἀπὸ τὴν ἀμφίβιον παρθενίαν (δηλαδὴ ἀπὸ τὴν παρθέ- νίαν πού μετέχει καὶ τοῦ γάμου ἀλλὰ δὲν εἶναι οὐ- τε παρθενία οὔτε γάμος)· διὰ τοῦτο ἡ πρέπει νὰ ἀσπασθῇ, ὡς μοναχὴ, ὁλοτελῶς καθαρὰν παρθενίαν, ἐὰν σὲ παρακινῇ τοιαύτη ὁρεξὶς καὶ ἐπιθυμία σφο- δρὰ, ἡ στεργε γάμον τὸν νόμιμον, δευτέρον, ὥς λέγουσιν, καλὸν πλοῦν μετὰ τὸν πρώτον.

Εἰς ἀμφοτέρους δὲ τοὺς βίους, τὸν ἔγγαμον δη- λαδὴ καὶ τὸν ἄγαμον, ἀπόφυγε νὰ ἀναμιγνύῃς χο- λὴν εἰς τὸ μέλι καὶ βόρβορον εἰς τὸν οἶνον. Καλυ- τέρα ἡ ἀγαμία, καὶ καλυτέρα· ἀλλὰ ἀγαμία ἀνάμι- κτος μετὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν γῆν· εἶναι χειρότερα ἀπὸ τὸν σῶφρον γάμον. Εἶναι δύσκολος ὁ βίος τῶν ἀκτημόνων, τῶν μενόντων εἰς τὰ ὄρη, ἀλλὰ καὶ τούτους πολλὰκις ὁ τύφος καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τοὺς κατέβαλεν.»

Τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν ἀγνὴν ἄμωμον ὁ- δὸν τῆς παρθενίας καὶ τὸ μέγεθος τῆς πτώσεως χαρακτηρίζουν μετὰ τὰ μελανώτερα καὶ καυστικώτερα παραγγέλματα καὶ ἐντολάς. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει διὰ τὴν πτώσιν τῶν παρθε- νονόντων τὰ ἑξῆς: «Ἐπειδὴ τὸ κατόρθωμα τῆς παρθενίας εἶναι μέγιστον, διὰ τοῦτο καὶ ἡ πτώσις ἐπίσης μεγίστη.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Ὁ ἑορτασμός τοῦ ΟΧΙ εἰς Δράμαν

Ἐπὶ τῇ 16ῃ ἑπτετῷ τῆς 15)28 Ὀκτωβρίου 1940, εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τὴν Κυ- ριακὴν 15)28 Ὀκτωβρίου ἐψάλη δοξολογία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας. Τὴν ἱστορικὴν σημασίαν τοῦ ΟΧΙ ἀνέπτυξεν ὁ αἰδ. ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος.

—Τὴν 16ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας, ὁ γάμος τοῦ κ. Δημ. Γ. Ντάλλη μετὰ τῆς δ)δος Ἀφενδρίας Θεαγ. Λασκαρίδου· ἀμ- φοτέρων κατοίκων καὶ μελῶν τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Ποταμιᾶς Θάσου. Παράνυμφος παρέστη ὁ υἱὸς τοῦ προεδρ. τοῦ Παρ)τος Θάσου κ. Νικ. Β. Κανάργιας.

Τὴν στέφιν ἠϋλόγησεν ὁ ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββό- πουλος. Πλήθος Γ.Ο.Χ. Δράμας παρέστησαν εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ Ἀγίου Μυστηρίου καὶ συνεχάρησαν τοὺς νεονύμφους καὶ τὸν παράνυμφον αὐτῶν.

Παράρτημα Ἀμεισιανῶν—Ἰαβάλας

Εἰς διάστημα ἐβδομάδος ἀφιχθεὶς δις ὁ ἐκ Δρά- μας αἰδ. ἱερεὺς Μ. Ν. Σαββόπουλος εἰς τὴν Κοι- νότητά μας, ἔδραusen ἐν τῇ Κοινοῖότητί μας Παράρ- τημα Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας κατόπιν αἰτήσεως καὶ ἐγγραφῆς 32 μελῶν. Πρόεδρος ἐξελέγη ὁ κ. Ἰωάν.

Κ. Ἀναστασιάδης καὶ Ἱερεὺς ὁ Αἰδ. Ἰωάν. Ἀπ. Κωνσταντινίδης, ὅστις τυγχάνει καὶ δημότης τῆς Κοινοτύτου.

Ἐκκάρτημα Ποταμιᾶς—Θάσου

Ἐγγράφω ἀστυνομικῇ ἀδείᾳ ὁ αἰδ. Ἱερεὺς Ἰω. Ἀπ. Κωνσταντινίδης τὴν 16ην Ὀκτωβρίου ἐκ Καβάλας μετέβη εἰς Ποταμιὰν Θάσου πρὸς θρησκευτικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος.

Ἐκκάρτημα Μεσσηνίας Καβάλας

Εἰς τὰς 19 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐγένετο ἐν Μεσσηνίᾳ κοινὴ σύσκεψις τῶν ἐπιτροπῶν Παραρτημάτων—Μεσσηνίας καὶ πόλεως Καβάλας ἐπὶ Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Τῆς συσκέψεως συμμετείχον καὶ οἱ Ἐφημέριοι τῶν Παρῶν αἰδ. Ἱερεὺς Νικόλαος Ἀλεξανδρίδης καὶ ὁ πανοσιώτατος Ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος Χαραλαμπίδης καθὼς καὶ Ἱερατικὸς Ἐπίτροπος Βορ. Ἑλλάδος Αἰδ. Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος.

Κοινότης Γ.Ο.Χ. Καβάλας

Κατόπιν μακρᾶς ἀπουσίας εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἐφημερίαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Γ.Ο.Χ. Καβάλας ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος Χαραλαμπίδης ἀπὸ τῆς 20 ἐ. ἔ. πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος.

Θρησκευτικὴ πανίγυρις εἰς Καβάλαν

Μετὰ πάσης τάξεως καὶ συρροῆς λαοῦ τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων ἐτελέσθη ἐφέτος ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Δημητρίου ἡ ἑτησίᾳ μνήμη τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Δημητρίου. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο Μέγας Ἐσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην Θεία Λειτουργία, συλλειτουργοῦντων τῶν Ἱερέων Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ Λιβέρη, Ἱερομόναχου Ἀμβροσίου Χαραλαμπίδης καὶ τοῦ Ἱερέως Μιχ. Ν. Σαββόπουλου. Ἀξιοὶ συγχαρητηρίων τυγχάνουν τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον μὲ Προέδρον τὸν κ. Νικ. Στεφανίδην διὰ τὴν ἐν γένει διοργάνωσιν τῆς πανηγύρεως.

Ἐτελεσεὶ γάμων ἐν Δράμᾳ

Ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ ὑπὸ τοῦ αἰδ. Ἱερέως Μιχ. Ν. Σαββόπουλου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τὴν 27ην Ὀκτωβρίου τοῦ Σωτηρίου Γ. Κάβλα μετὰ τῆς Πηνελόπης Στ. Λασκαρίδου ἐκ Ποταμιᾶς Θάσου μὲ παρὰνυμφον τὸν Ἱεροκλῆν Λαδίκαν. Τὴν δὲ Κυριακὴν 29ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γεωργίου Δημ. Βαζακίδη μετὰ τῆς Κωνσταντινῆς Πατιοῦ κατοίκων—Μεσσηνίας Καβάλας μὲ παρὰνυμφον τὸν κ. Ἀχιλλέα Γ. Θεοδωρίδην καπνέμπορον. Τοὺς γάμους ἐτίμησαν πλῆθος ἐνοριτῶν, οἱ ὅποιοι καὶ τοὺς ἡύχθησαν βίον εὐτυχῆ.

Ἐκκάρτημα Λαρίσης—Βόλου

Τὴν Κυριακὴν τῆς 22ας Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐτελέσθησαν ἐν Λαρίᾳ οἱ γάμοι τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ καὶ μέλους τοῦ Δ. Σ. τοῦ Παραρτήματος Βόλου κ. Ἀντωνίου Γκιλβίνη μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὐσεβεστάτης οἰκοκυροπούλας Ἀναστασίας Θεοδωροῦλη, θυγατρὸς τοῦ ἐν Λαρίᾳ Προέδρου τοῦ Παραρτήματος μας. Τοὺς νυμφικούς στεφάνους ἀν-

τήλλαξεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Βόλου κ. Δημ. Παυλῆς.

Τὴν δὲ ἐπομένην Κυριακὴν τῆς 29ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐτελέσθησαν ὁμοίως ἐν Λαρίᾳ οἱ γάμοι τῶν ἐκ Ζαγοράς—Πηλίου εὐσεβῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας Εὐσταθίου Τσανάκα καὶ Θεοδώρας Στάμου. Παρὰνυμφος αὐτῶν παρέστη ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Παραρτήματος Βόλου κ. Ἀθαν. Ἀγγελόπουλος.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΔΙΑΦΘΟΡΕΙΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΠΕΡΙ ΠΟΙΚΗΣ

Τὰ πλέον περίεργα πράγματα συμβαίνουν εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ἐκείνο ὅμως τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει εἰς κατάπληξιν καὶ ἀναίδειαν εἶναι ἡ τόλμη τῶν ἐνόχων. Φαντασθῆτε τὸν γκάγκστερς νὰ οἶς διδάσκη περὶ δικαιοσύνης, τὴν πόρνην περὶ ἠθικῆς τὸν ψεύστην περὶ ἀληθείας, τὸν τυφλὸν περὶ φωτός.

Ἡ τοιαύτη τόλμηρὰ ἀπόπειρα ἢ ἀποτελεῖ τὴν ἀποκορύφωσιν τοῦ θράσους ἢ συνιστᾷ προσπάθειαν συσκοτίσεως ἀμαρτωλῶν καταστάσεων.

Ἀλλὰ ὡς εἴμεθα συγκεκριμένοι. Πρόκειται περὶ τῆς διαφθορῆς παντὸς ὄργιου καὶ πάσης ἀκολασίας, τῆς «Ἀποκόλειως». Ἡ ἔφημερίς λοιπὸν αὐτῇ, ἢ ἐν ἀμαρτίαις γηράσασα, περιεβλήθη τὰς τελευταίας αὐτᾶς ἡμέρας τὴν ποδιὰν σεμνῆς Ἀρσενικῆς, προσέλαβε ὕψος ὀρεῶδους ἀσκητικῆς καὶ διακηρύσσει μὲ δύναμιν τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ μαθήτρια, τὸν κίνδυνον νὰ διαφθαρεῖ !!

Καὶ ἀπὸ πότε ἡ «Ἀνδροπόλις» ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἠθικὴν προστασίαν τῆς Ἑλληνίδος μαθητρίας; Ἀπὸ τότε, ποῦ ὁ Εἰσαγγελεὺς τῆς Ποινικῆς Ἀγωγῆς ἤσκησε ἀντεπάγγελτον δίωξιν κατὰ τῆς ἐν λόγῳ ἔφημερίδος διὰ τὴν συνεχῆ καὶ συστηματικὴν δημοσίευσιν γυμνῶν καὶ ἀσέμνων φωτογραφιῶν !

Ὁσφραινόμεθα λοιπὸν τοὺς σκοποὺς τῆς ὀψίμου αὐτῆς ἠθικολογίας τῆς «Ἀνδροπόλεως» ἐπιζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ κλίμα καὶ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ δικαστήριον μερικὸς μάρτυρας, διὰ νὰ ἰσχυρισθῶν, ὅτι ἡ γηραὶ ἀμαρτωλὸς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀποδιδόμενην κατηγορίαν, μερμινᾷ διὰ τὴν ἠθικὴν περιφρούρησιν τῆς Ἑλληνίδος μαθητρίας !!!

Ἀθῶα λοιπὸν ἡ κατηγορουμένη καὶ ἀξία δημοσίας εὐαρεσκείας !!

Τὰ εὐφυᾶ ὅμως αὐτὰ τεχνάσματα δὲν δύνανται νὰ συγκαλύψουν τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ θρησκευόντος ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐκπαῖ μὲ ὄργην ἐναντίον τῶν διευκολυνόντων τὴν διαφθοράν.

Θὰ πρέπη ἐπὶ τέλους ἀπ' τὸν τόπον αὐτὸν νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ δύσσομος κόπρος τοῦ Αὐγείου, ποῦ τόσας ψυχὰς νέων φρονεῖ μετὰ τὴν ἀποπνευτικὴν δυσωσίαν τῆς.

Ἐκκάρτημα

Παρακαλοῦμεν τοὺς δφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δφειλᾶς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπωςθεν εἰς σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Ἀπὸ τὰς ἀθανάτους
μορφὰς τῆς Ἐκκλησίας

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΛΕΗΜΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Τὸν πλοῦτον τὸν σὸν ἐσκόρπισας τοῖς
πένησιν, καὶ τῶν οὐρανῶν τὸν πλεῖστον
νῦν ἀπέληφας Ἰωάννη πάνσοφε»

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων δὲν εἶναι μόνον
μία ἡγετική μορφή τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας
εἶναι πρωτίστως καὶ κατὰ κύριον λόγον ἕνας μέγας
ἀνθρωπιστής· ἕνας κατ' ἐξοχὴν φιλόανθρωπος. Εἶ-
ναι ἐνσάρκωσις τοῦ μακαρισμοῦ τῆς ἐλεημοσύνης
«μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, οἱ αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».
Ἐγεννήθη εἰς τὴν ἡρωϊκὴν μεγαλόνησον Κύπρον
τὸ 555 καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῶν χριστιανῶν γονέων
τοῦ Ἐπιφανίου καὶ Κοσμίας κατὰ τρόπον ἐνάρετον
καὶ χριστιανικόν.

Ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί ἀκόμη, 15 ἐτῶν εἶδε εἰς
τὸν ὕπνον του μίαν θαυμάσιαν καὶ χαρακτηριστικὴν
ὄπτασιν. Εἶδε μίαν ὥραιαν καὶ σεμνὴν νέαν, ἐ-
στεμμένην μὲ κλάδον ἐλαίας νὰ τὸν ἐφυπνίξῃ ἐκ
τοῦ ὕπνου του καὶ τοῖ ἐγγὺς χαρακτηριστικῶς «ἐγὼ
εἶμαι ἡ πρώτη θυγάτηρ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως»
ἐὰν φιλιωθῇς μετ' ἐμοῦ, ἐγὼ θὰ σὲ ὑπάγω ἐμπρο-
σθεν τοῦ Βασιλέως, νὰ σὲ ἀγαπήσῃ πολλά, ὅτι ἄλ-
λος τις δὲν ἔχει τόσην παρρησίαν ὡς ἐγώ, ἥτις τὸν
ἔκαμα καὶ κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν γῆν
καὶ ἔλαβε σάρκα, διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον».
Ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ἐλεημοσύνης.

Ἡ ὄπτασία αὕτη τὸν συνεκίνησε βαθύτατα, ἀλ-
λὰ καὶ τὸν συνεκλόνησε. Ἐκτότε τὴν μακαρίαν ψυ-
χὴν του κατέκτησε τὸ εὐγενέστατον αὐτὸ καὶ οὐρά-
νιον ἰδανικόν. Καὶ ὡς ἰδιώτης καὶ ὡς Πατριάρχης
μετέβαλλε τὴν καρδίαν του εἰς ἀνεξάντλητον πηγὴν
ἀδελφικῆς ἀγάπης, τὰ δὲ χεῖρα του εἰς ὁμηγητικὸς
ποταμοὺς παροχῆς ἀγαθῶν πρὸς τὸν πλοῦτον.

Τὸ 608 ἀναδεικνύεται τῇ ἐπιμόνῳ ἀξιώσει αὐτο-
κράτορος καὶ λαοῦ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ
ἀντιμετωπίζει ἐπιτυχῶς τὸν Θεοπασχίτην Πέτρον,
Κναφέα, ὅστις μετὰ τῶν ὁπαδῶν του προσέθεσε εἰς
τὸν τρισάγιον ὕμνον τὴν φράσιν «ὁ σταυρωθεὶς δι'
ἡμᾶς» λέγων «Ἅγιος ἀνάπατος, ὁ σταυρωθεὶς δι'
ἡμᾶς».

Ἀμα ὡς ἀνεδείχθη πατριάρχης ἐζήτησεν νὰ κα-
ταγραφῶσιν ὅλοι οἱ πτωχοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀπο-
καλῶν αὐτοὺς «κυρίους του»· ἐπλούτισε τὴν πόλιν
μὲ διάφορα εὐαγγέλια ἰδρύματα (νοσοκομεῖα, πτωχοκο-
μεῖα, ξενοδοχεῖα). Ἦτο τόσο προσηνὴς καὶ ἀπλούς,
ὥστε οἱ πάντες ἐλευθέρως καὶ μὲ θάρρος προσήρ-
χοντο εἰς τὴν οἰκίαν του ζητοῦντες ἐλεημοσύνην.
Ἡ ἐλεημοσύνη του εἶχε ὡς βαθύτατον ἐλατήριον
τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πρὸς τὸν πάσχον-
τα ἄνθρωπον· δι' αὐτὸ δὲν τὸν ἐκούραζε, οὔτε τὸν
ἐστενοχῶρει. Ἦτο διακριτικὸς καὶ εὐγενής· οἶταν
κάποτε κατέφθασαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀμέτρητον
πλῆθος προσφύγων ἐκ τῆς Συρίας, μετὰ τὴν εἰσβο-
λὴν τῶν Περσῶν μὲ προσωπικὴν ἐπίβλεψιν ἐπερι-
ποιεῖτο τοὺς πρόσφυγας καὶ ἔδιδε εἰς τὰς ἀπροστα-
τεύτους γυναῖκας διπλοῦν ἐπίδομα, λέγων, ὅτι ἡ γυ-
ναῖκα ὡς ἀδύνατον πλάσμα ἀντιμετωπίζει περισσοτέ-
ρους κινδύνους ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ὅλη του ἡ ζωὴ

κατηναλώθη εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ πλοῦτον, ὅπως
περιγράφῃ ὁ βίος του. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην του τὴν
ζωὴν εἶδε τὸ θαῦμα τῆς πλουσίας ἐπιχορηγίας τοῦ
Θεοῦ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην. Κυριολεκτικῶς «ἐσκόρ-
πισεν, ἔδωκεν ταῖς πένησιν»· χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ
παντὸς ἀγαθοῦ.

Ἦτο πρᾶος καὶ ἀμνησίκακος. Κάποτε κάποιοι
θρασυεῖς ἐπαίτης τὸν ὕβρισε, διότι τοῦ ἔδασσε μόνον
10 δηνάρια, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐφάνησαν λίγα. Ὁ δὲ
Ἅγιος τότε ἀνοίγει ἕνα σάκκον μὲ χρήματα καὶ τοῦ
λέγει... παιδί μου πάρε, δοῦ θέλεις! Προσεπάθει
πάντοτε νὰ συμυλιώνῃ αὐτοὺς, ποὺ εἶχον ἐχθραν·
δὲν ἐδέχετο νὰ ἀκούσῃ συκοφαντίαν κατὰ συναν-
θρώπου· ὅλους τοὺς ἐθεώρει ἁγίους.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ἀποτελεῖ εἰκόνα
καὶ πρότυπον ἱεράρχου. Ἡ ζωὴ του ἡγαλώθη εἰς
δύο ἀγῶνας, εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰς τὴν φι-
λανθρωπίαν. Ἀλλὰ εἶναι καὶ πρότυπον εὐσεβοῦς καὶ
ἐναρέτου χριστιανοῦ. Ὁρθοδοξία χωρὶς φιλανθρω-
πίαν καταντᾷ φαρισαϊσμός καὶ ὑπερηφάνεια· φι-
λανθρωπία χωρὶς Ὁρθοδοξίαν εἶναι σῶμα νεκρὸν
καὶ ἄψυχον· ἀλλὰ καὶ τὰ δύο χωρὶς ταπεινώσιν εἶ-
ναι καταδικασμένα. Ὁ χριστιανισμός εἶναι πληρό-
της· καὶ αὐτὴν τὴν πληρότητα τὴν ἔζησε ὁ μακά-
ριος αὐτὸς Ἅγιος.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

Πρὸς πάντα δὲ ταῦτα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες
πάντοτε, τὸ ἄδηλον τοῦ θανάτου, ὡς προσέξωμεν
μήπως εἰς ὧραν καθ' ἣν δὲν ἀναμένομεν, ἔλθῃ ὁ
Κύριος ἡμῶν καὶ εὖρη κηλιδυμένην τὴν συνειδήσιν
ἡμῶν ἐκ τῆς φιλαργυρίας, εἴλῃ δὲ τότε εἰς ἡμᾶς ἐ-
κείνα, τὰ ὁποῖα ἐλέγχθησαν εἰς τὸν πλοῦσιον ἐκείνον·
«ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν
ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἡτοίμασας τί νῦν ἔσται ;».

ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ

Τέταρτος ἀγὼν ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς, ὁ κατὰ τοῦ
πνεύματος τῆς ὁργῆς, ἐὰν εἶναι ἀνάγκη, σὺν Θεῷ,
νὰ ἀποβάλλωμεν τοῦτον τὸν θανατηφόρον ἰὸν ἐκ
τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Διότι οὗτος ὁ ἰός,
ἐγκαθιστάμενος εἰς τὴν ὑμετέραν καρδίαν καὶ ἀ-
ποτυφλώνων τοὺς ὀφθαλμοὺς ταύτης διὰ σκοτεινῶν
ταραχῶν, μὲς καθιστᾷ ἀνικάνους, μέχρις σημείου
ὥστε, οὔτε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶς ἐνδιαφέρουν νὰ
δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, οὔτε νὰ δυνάμεθα νὰ ἐπι-
τύχωμεν γνῶσιν πνευματικὴν, οὔτε τῆς ἀγαθῆς
φρονήσεως τὴν τελειότητα νὰ κατακτήσωμεν, οὔτε
τῆς πραγματικῆς ζωῆς νὰ γίνωμεν μέτοχοι, οὔτε
ὁ νοῦς ἡμῶν νὰ γίνῃ δεκτικὸς τοῦ θείου καὶ ἀλη-
θινοῦ φωτός, «ἐταράχθη γὰρ φησιν, ἀπὸ θυμῶ
ὁ ὀφθαλμὸς μου»· ἀλλὰ, οὔτε καὶ τῆς θείας σοφίας
νὰ καταστῶμεν μέτοχοι, ἂν καὶ σοφοὶ κατὰ τὰς
σκέψεις, νομιζόμεθα παρὰ πάντων. Ἐπειδὴ γέγρα-
πται, «θυμὸς ἐν κόλπῳ ἀφρόνων ἀλλύζεται»· ἀκόμη
καὶ τοὺς σωτηρίους λογισμοὺς τῆς διακρίσεως, οὔτε
καὶ τούτους δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν, ἂν καὶ
φρόνιμοι λογιζόμεθα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Διότι
γέγραπται, ὅτι «ὁργὴ καὶ φρόνιμος ἀπώλλουσιν».
Οὔτε καὶ τὴν δικαίαν Κυβέρνησιν μὲ καρδίαν γα-
λήνιον θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπολαύσωμεν διότι γε-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

γραφται, ὅτι «ὁργὴ ἀνδρός· δικαιοσύνην Θεοῦ, οὐ κατεργάζεται». Ἀλλ' οὕτε καὶ τὴν παρὰ πάντων ἐπαινουμένην κοσμιότητα καὶ εὐσχημοσύνην δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν διότι γέγραπται, «ἀνὴρ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων».

Ἐκεῖνος, λοιπὸν ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν τελειότητα καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀγωνίζεται νομίμως τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα, ἅς εἶναι μακρὰν ἀπὸ παντὸς ἐλαττώματος καὶ ὁργῆς καὶ θυμοῦ. Καὶ ἅς ἀκούσῃ τι παραγγέλει εἰς αὐτὸν τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς. «Πᾶσα, φησί, πικρία καὶ ὁργὴ καὶ θυμὸς καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία, ἀρθῆτω ἀφ' ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ». Ὅταν δὲ εἴπῃ πᾶσα, δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς οὐδεμίαν πρόφασιν θυμοῦ, οὕτε ὡς ἀναγκαίαν, οὕτε ὡς εὐλογον. Δίδει ἐκεῖνος ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ διορθώσῃ τὸν ἁμαρτάνοντα ἀδελφόν, ἢ νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸν ἐπιτίμια, πρέπει νὰ φροντίζῃ ὥστε ὁ ἴδιος πρῶτον νὰ διαφυλάττῃ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀπολύτως ἀτάραχον. Μὴ προσπαθῶν δηλαδὴ νὰ ἰατρούσῃ ἄλλον ἔχει αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν νόσον καὶ οὕτω ρηθήσεται τὸ Εὐαγγελικὸν ἐκεῖνο ρητόν, «ἰατρέ, θεράπευσον ἑαυτόν»· ἢ ἐκεῖνο καθ' ὃ, «τί βλέπεις τὸ κἄρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τὴν δοκόν, οὐ κατανοεῖς»; Διότι, ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας προερχομένη ἢ ἐκδήλωσις τῆς ὁργῆς υπερθμάλινοσα, τυφλώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ δὲν ἀφίνει αὐτὴν ἴδῃ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Ὅπως, δηλαδή, ἐκεῖνος, ὅστις θέτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του χρυσοῦ, ἢ μολύβδινα πέταλα, ἐπίσης ἐμποδίζει τὴν δύναμιν τῆς ὁράσεως καὶ οὐδόλως δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν διαφορὰν τῆς τυφλότητος ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ πετάλου, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ὁργή, ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας εὐλόγως δῆθεν, ἢ παραλόγως θερμανθεῖσα, κοστίζει τὴν δύναμιν τῆς ὁράσεως.

Συνεχίζεται

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερχιούριον Καλοσιμάκην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

*Ἐκ τῶν Γραφείων

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρεττιᾶκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμαίνης

Θεριστοκλέους 33

Μία ἐπέτειος

Θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ παρέλθῃ καὶ ἐφέτος ἡ 13 Νοεμβρίου, ἡμέρα καθ' ἣν ὁ ὀρθόδοξος λαὸς ἐστελλετὰς εὐχὰς τοῦ πρὸς τὸν ἀειμνηστον ποιμενάρχην μας Χρυσόστομον. Θὰ ἔλθῃ καὶ ἐφέτος ἡ ἐορτὴ αὐτῇ καὶ θὰ σφιχθῶσιν αἱ καρδίαι μας ἀπὸ θλίψιν καὶ θὰ αἰσθανθῶμεν πικρότερον τὴν ὁρφανείαν μας.

Θὰ εὐρώμεν ὅμως τρόπον νὰ τιμήσωμεν τὴν μνήμην τοῦ ἡγέτου μας.

Ὅστις πράττει τὸ καθήκον τοῦ σήμερον τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Χρυσόστομου. Ὅστις παραμένει πιστὸς εἰς τὸν δρόμον Ἐκείνου, ἀποδίδει τὴν μεγαλειτέραν τιμὴν πρὸς τὴν μεγάλην μορφήν Του.

Ἀναγγελία ἡμεροδευκτιῶν

Ἐξεδόθησαν μὲ πολυτελεσιτάτην ἐμφάνισιν καὶ πρωτότυπον ὕλην οἱ ἡμεροδεῖται τοῦ τοῦ 1957. Κατ' αὐτὰς ἐτοιμάζεται καὶ ὁ μικρόσχημος ἡμεροδείκτης (τάσπη). Παρακαλοῦμεν τὰ παραρτήματα, ὅπως σπεύσουν καὶ παραγγεῖλουν τὴν ἀπαιτούμενην ποσότητα, καθ' ὅσον ἐξεδόθη περιορισμένως ἀριθμὸς ἀντιτύπων.

Πρὸς τὰ Παραρτήματα καὶ τοὺς συνδρομητάς

Μερικὰ Παραρτήματα καὶ μερικοὶ συνδρομηταὶ παραπονοῦνται, ὅτι δὲν λαμβάνουν ἐγκαίρως τὸ περιοδικόν. Ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὴν ἀνωμαλίαν αὐτήν, τοὺς διαβεβαιοῦμεν ὅμως ὅτι τὸ τοιοῦτον ὀφείλεται καὶ εἰς ταχυδρομικὰς ἀνωμαλίας. Ἡμεῖς ὅλα τὰ παραρτήματα καὶ ὅλους τοὺς συνδρομητάς ἐξ ἴσου τοὺς ἐκτιμῶμεν καὶ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τοὺς σεβόμεθα, ὥστε ταῦτοχρόνως καὶ ὁμοιοτρόπως νὰ ἐξαποσιέλλωμεν τὸ περιοδικόν.

Ἐὰ φοιτητικὰ

Βαθύτατα μᾶς συγκινεῖ ὁ ἀγὼν τῶν φοιτητῶν κατὰ τῆς καταχθονίου προσπαθείας σκοτεινῶν δυνάμεων, νὰ καταστήσουν τὴν παιδείαν προνόμιον τῆς οικονομικῆς ὀλιγαρχίας. Τὸ δικαίωμα νὰ σπουδάσουν τὸ ἔχουν ἅπαντες οἱ Ἕλληνες. Ὡς ἐκ τούτου τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ καταστήσῃ οἰκονομικῶς προσιτὴν τὴν μόρφωσιν εἰς ἅπαντας, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐνισχύονται τὰ βάρη τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀλληλογραφία

Κον Ἐρμαν. Καρακώσταν.—Σημειωμά σας μὲ ἀπόκομμα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνδιαφέρον σας. Σχετικῶς ἔχομεν γράφει.

Ἀνασύνθεσις τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ καθιερώσῃ μίαν νέαν πολιτικὴν, πολιτικὴν ὀλιγωτέρας ἐμπιστοσύνης πρὸς τοὺς πολιτικούς καὶ περισσοτέρας τοιαύτης πρὸς τὸ ἀξιωμαχόν μας, προσέβη εἰς ἀνασχηματισμόν. Κατ' αὐτὴν ἀνέλαβε πρόεδρος ὁ κ.Κων. Θεοφάνους. Τὰ λοιπὰ μέλη παραμένουν τὰ αὐτά. Τονίζομεν τὴν ἀνάγκην σθεναρωτέρας πολιτικῆς καὶ κηρύσσομεν συναγεγμένον Πανελλήνιον.